

DZIEDZINNY (5) *ai*

Teksty nie oznaczają é.

sg m N dziedzinny (1). ◇ *A* dziedzin(e)go (1). ◇ *f L* dziedzin(e)j (1). ◇ [*n I* dziedzinym.] ◇
pl N subst dziedzin(e) (2).

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w.*

Przymiotnik od „dziedzina” ‘posiadłość ziemska, majątność dziedziczna, wieś’ (5) : Spolne páłtwy Dżiedzinne/ ták twoiá/ iák moiá. *BielSat D3v* [*idem*] *BielRozm* 29.

Wyrażenia: praw. »dawność dziedzinna« (1): O Dawności dzyedzinney czynic dzyećiom o krzywdę: Iagiello folio 24. Dzyećiom młodym dawność nie idzye czynić o krzywdę śwą *UstPraw* G4v.

»pan dziedzinny« (2): *LudWieś* A2; kmieć gdy od páná vćiecz [...] tákowy zbieg przed wiecem zágáionym ma być cztery rázy wołan áby do śwego przyśzedł/ kthory iefli nieprzyidzye/ tedy pan dzyedzinny [*dominus villae JanStat* 1086] może dąć iego dzyedzictwo inżemu *UstPraw* F2.

[»dziedzinne prawo«: Iefliżeby dom był we wfi ábo w miáłtecčku nieobmurowánym/ dziedzinym právem będzie przedány [*agrorum iure vendetur*] *Leop Lev* 25/31 (*Linde*).]

Synonim: polny.

Cf DZIEDZICKI, DZIEDZICOW, **DZIEDZICZNY**, DZIEDŻNY

KN